

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/4/2022
Identifikačné číslo spisu:	1416201859
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1416201859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom v Paríži, Boulevard Haussmann 1, Francúzsko, zapísanej v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Ventúrska 16, IČO: 47 234 547, proti žalovaným 1/ M. C., trvale bytom v K., mestská časť V. G. Z. a 2/ K. G., trvale bytom v K., mestská časť V., W. XXXX/XX, obom zastúpeným Mgr. Petrom Arendackým, advokátom v Bratislave, Železničiarska 13, o zaplatenie 11.030,61 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11C/46/2016, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. marca 2021 sp. zn. 6Co/259/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa (pôvodne CETELEM SLOVENSKO a. s.) sa žalobou došlou Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) 3. marca 2016 domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia 11.030,61 eur s príslušenstvom. V žalobe uviedla, že 24. mája 2013 bola medzi CETELEM SLOVENSKO a. s. ako veriteľom a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom úvere a o vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb (ďalej aj „zmluva o úvere“ alebo len „zmluva“), na základe ktorej boli žalovaným poskytnuté finančné prostriedky vo výške 12.000 eur. Žalovaní nesplácali úver riadne a včas, veriteľ preto vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 3. marcu 2015 a žalovaní boli vyzvaní na vrátenie žalovanej sumy. Žalovaná suma pozostáva zo sumy 10.290,17 eur ako nesplatennej istiny úveru, zo sumy 618,44 eur ako zmluvných úrokov, poistného 88,20 eur a zo sumy 33,80 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

2. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. júla 2018 č. k. 11C/46/2016-186 I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni 7.949,85 eur spolu s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.949,85 eur od 16. marca 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 % s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 45 ods. 1, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 2, § 145 ods. 2, § 517 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“) a § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 7, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Vecne dôvodil, že keďže zmluva, na základe ktorej poskytla právna predchodkyňa žalobkyne (CETELEM SLOVENSKO a. s.) žalovaným úver, má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., musí obsahovať všetky náležitosti stanovené týmto zákonom pre takéto zmluvy (§ 9 ods. 2). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahovala správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), a to v neprospech spotrebiteľa, preto úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň uviedol, že za bezúročný a bez poplatkov je potrebné považovať úver aj z toho dôvodu, že právna predchodkyňa žalobkyne pri uzavieraní zmluvy o úvere nepostupovala s dostatočnou odbornou starostlivosťou ohľadom posudzovania bonity a schopnosti dlžníkov splácať úver (žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia v spore o posudzovaní bonity a schopnosti dlžníkov splácať úver). Súčasne súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvné dojednania o poistnom, úrokoch a o nákladoch spojených s vymáhaním pohľadávky majú povahu neprijateľných zmluvných podmienok, preto sú neplatné. Ďalej konštatoval nespĺnenie notifikačnej povinnosti zo strany veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nebolo preto možné uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky dojednané v zmluve podľa § 565 Občianskeho zákonníka a dlh z úveru sa tak nestal predčasne splatným. Pretože bol úver bez úrokov a bez poplatkov, žalovaní boli povinní vrátiť len to, čo si požičali. Nakoľko k platnému uplatneniu práva podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka nedošlo, žalobkyni vznikol nárok len na zaplatenie istiny pozostávajúcej z jednotlivých žalovanými nesplatených splátok splatných ku dňu vyhlásenia rozsudku. Pokiaľ išlo o úrok z omeškania súd prvej inštancie dodal, že suma všetkých neuhradených splátok spolu 7.949,85 eur sa stala splatnou 15. marca 2017, žalovaní sa tak dostali do omeškania dňom 16. marca 2017 (od tohto dátumu bol žalobkyni priznaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne). V tejto časti považoval preto súd prvej inštancie žalobu za opodstatnenú a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol. Žalovaným nepovolil splatiť súdom priznanú sumu v splátkach. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalobkyne v konaní v rozsahu 44 %.

3. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom zo 17. marca 2021 sp. zn. 6Co/259/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a napadnutý rozsudok podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacia argumentácia žalovaných bola zhodná s ich procesnou obranou realizovanou v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne uviedol, že spotrebiteľská zmluva je v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (nesprávne vypočítaná RPMN a zanedbanie povinností právnej predchodkyne žalobkyne pri zisťovaní bonity žalovaného), v dôsledku čoho je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Správny bol aj jeho záver týkajúci sa neplatného zosplatenia úveru. Žalovaní boli povinní vrátiť peňažnú čiastku, ktorú si požičali, a ktorá bola splatná ku dňu rozhodnutia. Nakoľko pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku,

predstavovalo to sumu 7.949,85 eur (rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaní čerpali a sumou, ktorú splatili). Posledná splátka úveru bola uhradená žalovanými v septembri 2014, suma 7.949,85 eur bola splatná v marci 2017. V čase rozhodnutia súdom prvej inštancie bol teda celý úver už splatný. Nedôvodná bola námietka žalovaných týkajúca sa skutkovej zmeny žaloby, pretože predmetom konania vymedzeného v žalobe bolo zaplatenie 11.030,60 eur s príslušenstvom, pričom vyčíslená suma pozostávala z úverovej istiny vo výške 10.290,17 eur a zmluvných úrokov, poplatkov poistného a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Skutkovo bol nárok na zaplatenie nesplateného úveru s príslušenstvom uplatnený z dôvodu jeho zročnosti. Ku dňu rozhodnutia súdu bol celý úver zročný, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď uložil žalovaným povinnosť zaplatiť sumu 7.949,85 eur s príslušenstvom (celý nesplatený zročný dlh). Súčasne odvolací súd dodal, že žalovaní nepreukázali také okolnosti, pre ktoré by bolo dôvodné povoliť im splácanie dlhu v splátkach po 5 eur (§ 232 ods. 4 C. s. p.). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p., vecne potom úspechom žalobkyne v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. Proti takémuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej tiež „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhli zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Uviedli, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov, k platnému zosplateniu úveru nedošlo a vo vzťahu k úrokom z omeškania bolo dodané, že suma všetkých neuhradených splátok sa stala splatnou 15. marca 2017 a teda žalovaní sa dostali do omeškania 16. marca 2017. Žalobkyňa bol preto priznaný úrok z omeškania od 16. marca 2017 vo výške 5 % ročne. Žalovaným ostala povinnosť uhrádzať splátky istiny po dobu trvania úverového vzťahu, t. j. po dobu 72 mesiacov, pričom posledná splátka pripadla na 15. júna 2019. V čase podania žaloby si žalobkyňa nemohla uplatniť celú žalovanú sumu. Žalobkyňa žalobu skutkovo odôvodnila zosplatením úveru a uplatnila si celý zostatok úveru napriek tomu, že od počiatku uzatvorenia zmluvy o úvere vedela o nespĺnení si základných povinností vyplývajúcich jej zo zákona č. 129/2010 Z.z. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie nebol splatný celý úver. Pokiaľ sudy vychádzali zo skutkového zistenia, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bol splatný celý úver, išlo o záver absolútne nesprávny, nelogický a v príkrom rozpore s vykonaným dokazovaním. Poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) týkajúce sa arbitrárnosti rozhodnutí. Súčasne uviedli, že ak je žalovaný spotrebiteľ, zmena žaloby je vylúčená a súdu nezostáva žiaden priestor na úvahu o pripustení, resp. nepripustení zmeny žaloby v podobe podstatnej zmeny alebo doplnenia rozhodujúcich skutočností. Žalobkyňa navyše nenavrhovala, nepožadovala plnenie na základe iných (nových) skutkových okolností. Súd prvej inštancie preto robil skutkové závery na základe vlastnej iniciatívy a doplnil skutkové tvrdenia žalobkyne. V prejednávanej veci teda postupom nižších súdov došlo k porušeniu rovnosti strán sporu a v konečnom dôsledku ide o zmätočné rozhodnutie odvolacieho súdu, a to najmä pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania. Rozhodnutie považujú za vnútorne nelogické.

5. Žalobkyňa považuje dovolanie žalovaných za nedôvodné, navrhla ho zamietnuť. Uviedla, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je daný a dodala, že skutočnosti uvádzané žalovanými v dovolaní neboli predmetom odvolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v neprospech ktorej bolo nižšími súdmi rozhodnuté, v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je prípustné.

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p.

Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

9. Žalovaní vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

10. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovaných, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Žalovaní 1/ a 2/ dovolaním namietali, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je arbitrárne, nelogické, nakoľko bol nesprávne určený termín splatnosti celého úveru (v čase rozhodnutia súdu prvej inštalácie nebol celý úver ešte splatný). Ďalej namietali, že žaloba bola odôvodnená zosplatením úveru, ktoré však bolo neplatné. Podľa tvrdení dovolateľov nebolo preto možné žalobe vyhovieť, muselo by dôjsť najskôr k zmene žaloby. Nižšie súdy dotvorili skutkové tvrdenia žalobkyne.

14. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcim účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere treba

považovať naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/ 2017, 8 Cdo 49/2017).

15. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd viazaný dôvodmi odvolania (argumentácia v odvolaní sa týkala len tvrdenej zmeny žaloby vo vzťahu k spotrebiteľovi a majetkových pomerov v súvislosti s povolením splátok), uviedol v odsekoch 15 až 18 odôvodnenia, z akých dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne. Odvolací súd dodal, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Správny bol aj jeho záver týkajúci sa neplatného zosplatnenia úveru. Žalovaní boli povinní vrátiť peňažnú čiastku, ktorú si požičali, a ktorá bola splatná ku dňu rozhodnutia (v čase rozhodnutia súdom prvej inštancie bol splatný už celý úver). Za nedôvodnú považoval námietku žalovaných týkajúcu sa skutkovej zmeny žaloby, pretože predmetom konania vymedzeného v žalobe bolo zaplatenie 11.030,60 eur s príslušenstvom, pričom vyčíslená suma pozostávala z úverovej istiny vo výške 10.290,17 eur a zmluvných úrokov, poplatkov poisťného a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Skutkovo bol nárok na zaplatenie nesplateného úveru s príslušenstvom uplatnený z dôvodu jeho zročnosti. Ku dňu rozhodnutia súdu bol celý úver zročný, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď uložil žalovaným povinnosť zaplatiť sumu 7.949,85 eur s príslušenstvom (celý nesplatený zročný dlh). Súčasne odvolací súd dodal, že žalovaní nepreukázali také okolnosti, pre ktoré by bolo dôvodné povoliť im splácanie dlhu v splátkach po 5 eur (§ 232 ods. 4 C. s. p.).

16. V zmysle vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd dostatočne reagoval na námietky žalovaných ako odvolateľov a to vo vzťahu k nimi namietanej zmene žaloby ako i v súvislosti s nepovolením splátok v zmysle § 232 ods. 4 C. s. p.

17. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia/rozhodnutí súdov v danej veci dovolatelia spájajú so zisťovaním skutkového stavu veci, dokazovaním, resp. s právnym posúdením.

20. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

21. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je ani oprávnený preskúmať

správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keď (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - tu porovnaj tiež ustanovenie § 442 C. s. p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených nižšími súdmi, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

22. Pokiaľ dovolatelia namietali, že odvolací súd vec nesprávne posúdil a zmätočne vyvodil právny záver, dovolací súd dodáva, že ak súdy prípadne rozhodli na základe neúplných alebo nesprávnych skutkových zistení, nesprávne vyhodnotených výsledkov vykonaného dokazovania alebo ak dospeli k nesprávnym právnym záverom, ide tu buď o nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu (ktoré C. s. p. ako osobitný dôvod prípustnosti dovolania nepozná) alebo o to, že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení. Nesprávne právne posúdenie ale nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (viď R 24/2017), lebo takáto nesprávnosť nepredstavuje procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v tomto ustanovení.

23. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Prípustnosť dovolania teda z § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodíť nemožno.

24. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. (ako neprípustné) odmietol.

25. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C. s. p.) a vznikol jej voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.